

της **Μαριάννας Τζιαντζή**

Μια μαυροκόκκινη σημαία τύλιγε το φέρετρο με τη σορό του Βασίλη Καραπλή σήμερα το μεσημέρι στο νεκροταφείο της Καισαριανής. Ανοιχτό το φέρετρο, γαλήνια η μορφή του 68χρονου αναρχικού αγωνιστή, βαθιά η οδύνη και η συγκίνηση στα πρόσωπα των συντρόφων και φίλων του που πήγαν να τον αποχαιρετήσουν.

Ο Βασίλης Καραπλής ήταν μια σπάνια, μια μοναδική περίπτωση αναρχικού αγωνιστή, πολύ μακριά από τα στερεότυπα και σε ιδεολογική αντιπαράθεση με τον «ένοπλο αριστερισμό» όπως είπε ένας σύντροφός του. Αν και υπέφερε από πολιομελίτιδα, ήταν παρών τόσο στους αντιδικτατορικούς αγώνες όσο και στους αγώνες της μεταπολίτευσης. Χαρισματικός, υψηλής ευφυΐας άνθρωπος, με χιούμορ, βαθιά ευαισθησία και κοινωνικότητα. Βαθιά καλλιεργημένος, είχε μάθει μόνο του γύρω στις δέκα γλώσσες. Πάμπολλες είναι οι μεταφράσεις που έκανε χωρίς αμοιβή. Πολλοί θυμούνταν ξυνύχτια μαζί του, στιγμές συντροφικότητας που μοιράστηκαν μαζί του.. «Δεν μπορούσε να περπατήσει, δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει τα χέρια του φυσιολογικά. ΑΛΛΑ παρ'όλα αυτά δημιουργούσε ασταμάτητος...» γράφουν οι σύντροφοι του από την Επιτροπή Αλληλεγγύης για τους πολιτικούς κρατούμενους στην Τουρκία και το Κουρδιστάν.

Σχεδόν μόνος του έβγαζε το δελτίο Αναρχικός με πλούσια και μαχητική ειδησεογραφία από την Ελλάδα και όλο τον κόσμο. Ένα έντυπο με έντονα χειροτεχνικό χαρακτήρα, που δεν τον υπαγόρευαν μόνο τα πενιχρά υλικά μέσα της παραγωγής του. «Και μόνο η σκέψη ότι ένας άνθρωπος στον πλανήτη μπορεί να βασανίζεται δεν μ' αφήνει να ησυχάσω», έλεγε, όπως είπε στον επικήδαιο που εκφώνησε ένας σύντροφός του. Μεγάλο χτύπημα για τον Βασίλη ήταν ο θάνατος της αγαπημένης του Κάτιας το 1992, ενώ πολύτιμο στήριγμά του στα δύσκολα χρόνια που ακολούθησαν στάθηκε η αδελφή του, η πανεπιστημιακός Κατερίνα Καραπλή.

Η σωματική του ανημπόρια, που τα τελευταία χρόνια είχε επιδεινωθεί, δεν τον εμπόδισε επί χρόνια να συμμετέχει στους κοινωνικούς αγώνες... ακόμα και να υψώνει τη μαγκούρα του στους αστυνομικούς!

*Το τελευταίο δελτίο του «Αναρχικού» μοίρασαν
οι σύντροφοι του Βασίλη στην κηδεία του*

Για την αντιδικτατορική του δράση είχε συλληφθεί μαζί με τη σύντρόφό του Κάτια και είχε καταδικαστεί σε πέντε χρόνια φυλάκιση (αποφυλακίστηκε με μια αμνηστία του Παπαδόπουλου). Πήρε το πτυχίο της Νομικής, άσκησε το επάγγελμα του δικηγόρου πάντα υπερασπιζόμενος τους αδικημένους. Στο μικρό δικηγορικό του γραφείο έγραφε την εφημερίδα του, που έφτασε τα 395 φύλλα. Το τελευταίο φύλλο, με ημερομηνία 31 Δεκεμβρίου, μοίραζαν οι σύντροφοί του στην κηδεία.

Ο Βασίλης δεν ήταν μόνος του. Κοντά του βρέθηκαν νέοι άνθρωποι, γοητευμένοι όχι απλώς από τα ιδανικά της αναρχίας, αλλά και από την προσωπικότητά του. Ο Βασίλης στάθηκε γι' αυτούς δάσκαλος και πατέρας, τους βοήθησε να αποκτήσουν κοινωνική και πολιτική συνείδηση.

Στην πολιτική κηδεία του ήταν παρόντες σύντροφοί του από τον αναρχικό χώρο, αλλά και πολλοί

αγωνιστές των χρόνων της δικτατορίας. Όλη η ζωή του Βασίλη επιβεβαιώνει ότι το ήθος και η αγωνιστικότητα δεν είναι αποκλειστικές ιδιότητες ενός μόνο κόμματος ή μίας μόνο οργάνωσης της αριστεράς ή του αντιεξουσιαστικού χώρου.

Είχε ωραία φωνή και του άρεσε να τραγουδά με παρέα, όπως ειπώθηκε στον επικήδειο, κι έτσι στην κηδεία ακούστηκε η «Διεθνής» και ένα τραγούδι του Νικόλα Άσιμου που το αγαπούσε ιδιαίτερα, το «Δεν πα να μας χτυπάν».

Δεν πα να μας χτυπάν με όλμους και κανόνια
Δεν πα να μας χαλάν τα πιο όμορφα μας χρόνια
Κι αυτοί που μας μιλούν πως θέλουν το καλό μας
Ποτέ τους δεν ακούν το δίκιο το δικό μας.

Δεν είναι αυτή ζωή κι από τ' αφεντικά μας
Δεν είναι ανθρώπινα τα μεροκάματά μας
Αυτοί καλοπερνούν και μεις αγωνιάμε
Αν θα "χουμε δουλειά για να "χουμε να φάμε.

Το δίκιο μας εμπρός να βγάλουμε στους δρόμους
Μπουρλότο και φωτιά σε κράτος κι αστυνόμους
Τον ξέρουμε καλά της γης μας τον αφέντη
Μας έμαθε πολλά το αίμα του Νοέμβρη.

Δεν πα να μας χτυπάνε με όλμους και κανόνια
Δεν πα να μας χαλάν τα πιο όμορφα μας χρόνια
Θα βάλουμε μπροστά τη μαύρη και την κόκκινη σημαία
Για μας, για μια ζωή πιο λεύτερη πιο νέα.

«Πάνω στα ματωμένα πουκάμισα των σκοτωμένων
Εμείς καθόμασταν τα βράδια
Και ζωγραφίζαμε σκηνές απ' την αυριανή ευτυχία του κόσμου.
Έτσι γεννήθηκαν οι σημαίες μας».*

Θα βάλουμε μπροστά τη μαύρη και την κόκκινη σημαία
Μ' αγώνα η λευτεριά μας είναι αναγκαία.

*** Οι στίχοι μέσα σε εισαγωγικά είναι του Τάσου Λειβαδίτη.**

Πηγή: **mao**